

Sygn. akt X K 383/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8.08.2019 r. sprawy

R. J. (J.), syna M. i D., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 07 września 2018 roku w G., wbrew przepisom ustawy posiadał środek psychotropowy w postaci 8,23 grama siarczanu amfetaminy stanowiących 12 (dwanaście) pojedynczych porcji środka psychotropowego

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

I. oskarżonego **R. J.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt. 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 34 § 3 k.k., art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **R. J.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych;

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżonego **R. J.** kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 1427,02 zł (tysiąc czterysta dwadzieścia siedem złotych 02/100 złotych) i opłatą w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt X K 383/19

UZASADNIENIE

W związku ze skazaniem oskarżonego w trybie art. 335 k.p.k. i złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Prokurator Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. oskarżył R. J. o to, że w dniu 7 września 2018 r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środek psychotropowy w postaci 8,23 grama siarczanu amfetaminy stanowiących 12 pojedynczych porcji środka psychotropowego tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani oraz złożył wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. i orzeczenie za rzeczony przestępstwo uzgodnionej z oskarżonym kary w postaci 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 500 zł oraz zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłat sądowych związanych z niniejszym postępowaniem.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu. Ponadto sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do przedstawionego mu zarzutu.

Stosownie do treści art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii odpowiedzialność karną ponosi osoba, która wbrew przepisom ustawy posiada środek odurzający lub substancje psychotropową. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można krę pozbawienia wolności do lat 3.

Ustawodawca różnicuje zagrożenie karne od ilości środków, do których odnosiło się dane zachowanie, gdyż niewątpliwie jest to główny element determinujący abstrakcyjny poziom społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów.

Nie może też dziwić, że odnosząc się do ilości tych środków ustawodawca posłużył się znamieniem nieostrym, wymagającym każdorazowej oceny dokonywanej in concreto przez sąd orzekający. Co ważne, omawiane znamię, mimo nieostrego i ocennego charakteru, nie jest znamieniem interpretowanym zupełnie dowolnie. Wypracowane w orzecznictwie reguły wykładni omawianego pojęcia nie pozostawiają wątpliwości, że kryterium decydującym o uznaniu ilości za znaczną jest ilość porcji konsumpcyjnych, jakie mogą być uzyskane z danej substancji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 maja 2007 r., sygn. akt II AKa 85/07, LEX nr 89157). Przyjmuje się też w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, że ilość znaczna, to taka która wystarcza dla wytworzenia co najmniej kilkudziesięciu porcji. Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2009 r., sygn. akt I KZP 10/09, LEX nr 169905).

Tym samym, okoliczności zdarzenia w zasadzie nie budzą wątpliwości. Przy oskarżonym ujawniono substancje zawierające nie mniej niż 15,21% siarczanu amfetaminy, które to substancje w myśl ustawy stanowią substancje psychotropowe, a oskarżony przyznał, że świadomie je posiadał. Pojedyncza porcja amfetaminy (w postaci soli) wystarczająca do odurzenia jednego człowieka wynosi 0,1 grama netto. Natomiast ujawnione u oskarżonego ilości środka odurzającego w postaci soli amfetaminy zawierające nie mniej niż 15,21% siarczanu amfetaminy to 8,23 gram netto tj. 1,25 gram netto siarczanu amfetaminy w czystej postaci, mogące stanowić 12 pojedynczych porcji środka psychoaktywnego. Zatem bez najmniejszych wątpliwości ujawnione u oskarżonego ilości środków psychoaktywnych, przy uwzględnieniu jego uzależnienia od tego środka, nie mieściły się w kryterium „znacznej ilości”. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż R. J. nie był osobą uprawnioną w świetle ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii do posiadania substancji psychotropowej. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 62 ust. 1 tej ustawy.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu R. J. był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Jednocześnie podkreślić należy, iż oskarżony z pełną świadomością i dobrowolnie wszedł w posiadanie środków odurzających, zaś jego zachowanie w trakcie interwencji policyjnej wskazuje jednoznacznie, że wiedział, że przedmiotowa substancja jest nielegalna, zaś jej posiadanie grozi odpowiedzialnością karną.

W kwestii wymiaru kary:

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego R. J. Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę

sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Sprawca czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Regulacja zawarta w art. 37a k.k. przewiduje możliwość orzekania grzywny lub kary ograniczenia wolności w przypadku przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, dlatego też możliwe było zastosowanie jej w niniejszej sprawie wobec oskarżonego. Sąd miał na uwadze przy tym prymat orzekania kar wolnościowych nad izolacyjnymi oraz stosunkowo duży wpływ czasu od ostatniego odbywania kary do popełnienia przypisanego mu czynu w niniejszej sprawie.

Za czyn przypisany oskarżonemu R. J. w niniejszej sprawie Sąd, przy zastosowaniu art. 37a k.k., orzekł karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd, wymierzając karę dla R. J., zważył również na okoliczności zarówno go obciążające jak i łagodzące. Za okoliczność łagodzącą poczytał Sąd postawę przyjętą przez oskarżonego w toku postępowania, tj. przyznanie się do popełnienia czynu i relatywnie nieznaczna ilość posiadanych wbrew ustawy środków psychoaktywnych. Okolicznością działającą na niekorzyść oskarżonego była natomiast jego uprzednia karalność, jak również, okoliczność że przestępstwa tego dopuścił się z winy umyślnej, niewątpliwie zdawał sobie bowiem sprawę z zakazu posiadania substancji psychotropowych. Tym samym oskarżony wykazał się lekceważącym stosunkiem dla obowiązujących norm prawa, nie ulega bowiem wątpliwości, iż miał on pełną świadomość, że zarówno posiadanie, jak i obrót środkami odurzającymi niezgodny z ustawą, jest zabroniony. Wobec takich okoliczności, kara 10 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona względem R. J. nie może być w ocenie Sądu poczytana za nieadekwatną, a w żadnym razie – za rażąco surową. Albowiem wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności spełni, w ocenie Sądu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości. Natomiast, w ocenie Sądu, bezwzględna kara pozbawienia wolności byłaby dla oskarżonego zbyt surowa i dolegliwa mając na uwadze jego postawę przyjętą po popełnieniu przestępstwa oraz mogłaby skutkować dla oskarżonego całkowitym wykluczeniem z życia społecznego i tym samym uniemożliwiłoby mu wykonywanie dalszej pracy zarobkowej.

W przekonaniu Sądu kara ograniczenia wolności, jako realna dolegliwość, związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla oskarżonego bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z kolei w punkcie II wyroku Sąd korzystając z uprawnienia art. 34 § 3 k.k., według którego wymierzając karę ograniczenia wolności, Sąd może orzec świadczenie pieniężne, na podstawie art. 43a § 1, Sąd orzekł od oskarżonego R. J. świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W opinii Sądu celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka karnego, tak by dodatkowo uzmysłwić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Nadto Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonego R. J. kosztami sądowi, w tym wydatkami w kwocie 1427,02 zł i opłatą w wysokości 180 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą

sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...).

G., dnia 19 sierpnia 2019 roku

(...)